

CARREGAR AMB ELS PESOS DELS ALTRES

LLORENÇ SAGALÉS

Hi ha en Jesús un deixar-se devorar per la compassió que el va consumint sense parar. Dona la impressió de viure permanentment en adoració al Pare, unit a Ell, però, precisament per això, es deixa commoure a cada instant per les necessitats dels altres, gairebé fins a morir. Té una ànima contemplativa que cerca per instint la soledat de la nit i el desert o la companyia silenciosa dels amics, però que al mateix temps es desvia pels pobres, els petits i els malalts, i els vol tocar i besar. Jesús és tot cor, però això és perillós, perquè en exposar-se indefens davant les fletxes del món, és ferit contínuament per les seves urgències i misèries. Al tenir tanta debilitat per nosaltres, el seu cor amorós és un blanc perfecte, fins al punt que tots els nostres mals es dirigeixen a ell de forma gairebé inconscient. Per això, quan a Marc 6,34 Jesús veu les multituds *com a ovelles sense pastor*, és tan immediat que es compadeix d'elles! El seu cor està desarmat, desprotegit, i no el protegirà. Jesús és el travessat per tots. El seu cor no és prudent, té com una insensatesa de vida. Es lliura i es vessa tant pels altres, que s'ha oblidat de si, el seu cor ja no és seu, i gairebé no sap ni per què palpita. Com l'amor de Jesús sempre desborda, sembla que el seu cor el traïxi i es passi a l'enemic; és a dir, sent els pecats dels altres com si els hagués comès ell, i a cada passa perdona, disculpa, excusa espontàniament davant el Pare tota la nostra maldat. S'endevina el preu excessiu de tot això, i que l'evangelista Marc va dibuixant a poc a poc a través de l'horitzó de la creu que s'aproxima sobre Jesús. Però el més sorprenent és que tots els odis i traïcions que cauen sobre ell, les

covardies, obstinacions, pors i vergonyes que el cobreixen, fins i tot quan el Pare l'abandona ha de conèixer les tenebres de l'infern, fins i tot llavors, aquest petit cor compassiu de Jesús només plora d'amor. Estima tant i sent tant com si fossin propis els patiments dels homes, que el seu cor, el cor de Jesús, més que esclatar, es dilata, s'obre cada cop més i li és expropiat, fins a convertir-se en el cor del món.

Pel seu centre, pel cor desposseït de Crist, passen tots els nostres camins, llargues caravanes de desesperats, de sofrents i de captaires, en un anar i tornar d'homes i dones desolats que s'han quedat sense alè. El pobre Jesús es compadeix de tots i amb la ingenuïtat d'un nen ens rep i ens regala el seu Esperit. És com si Jesús hagués perdut el cor perquè els nostres palpitin i visquin. La seva compassió per nosaltres és tan gran i tan urgent que, com diu el text de l'Evangeli, "es va posar a ensenyar-los amb calma". Sembla una contradicció però no ho és. La calma, la

quietud amb què Jesús instrueix les multituds desconsolades, neix de la seva pau interior, de la seva unió amorosa amb el Pare; però si els ensenya amb una serenitat que no és d'aquest món, ho és precisament perquè això és l'únic necessari, allò que no admet dilació, el consol essencial de la vida. El més urgent, la salvació de l'ànima, només pot regalar-se amb calma, amb la brisa suau de Déu. Aquest és Jesús, aquest és el seu estil, la seva compassió per nosaltres el portarà a la mort. La nostra missió, la missió de l'Església, ¿no és compadir-nos de tots fins a l'extrem? En comptes de jutjar, condemnar o donar lliçons que no ens han demanat, el que s'espera dels cristians, ¿no és que anem allà on ningú vol estar, als cors ferits i abandonats dels homes per compartir el seu dolor i soledat? Com Jesús, la nostra tasca és exposar el nostre cor perquè tots visquin. I fer-ho sense soroll, amb aquella discreció i calma del qui no té pressa, sense cridar l'atenció.